

Носталгия ли? Никога!

За шестнайсти път нашето училище отбеляза 24 май. Празник на солунските братя, празник на българската писменост и култура, патронен празник за училище „Кирил и Методий“ в Париж. Ако първата лична карта в България се издава на 14 години, то за Франция това се случва след 16-тия рожден ден. Нашето училище се насочва към пълнолетие и в двете държави.

Празникът е вече минал, но остават музиката, танците, цветовете, емоциите. Музиката от химна, посветен на двамата братя. Тръпката от толкова дълбоките му думи, трудни за децата и трогващи до сълзи за родителите. Народната музика, на която танцуват нашите деца, в клас и в ансамбъл „Българчета“, песните, които пеят, в клас и във вокалната група „Китчица“. Цветовете на балоните, летящи и трептящи над всички нас, бели, зелени, червени, носещи и нашите А, Б, В. Прекрасните багри на нашите носии. Ако всичко това отмина, то емоциите са все още в нас.

Можеше ли да мине по-гладко, по-организирано, с по-малко стрес? Да, определено, но нямаше да сме си ние. Имаше ли начин да започнем на време? Естествено, Петя доказва, че сме способни. Убедихме ли се за пореден път, че ни е нужен координатор? Абсолютно. Търсим го още сега. С какво впечатление остана публиката? С прекрасно. Значи всичко друго стана второстепенно.

За мен този празник е само дванайсти, цял един училищен живот, от първи до последния клас. За един от моите синове, ще е последен. Не е за вярване, но си спомням и най-първия. Спомням си как плаках от началото до края на „Върви, народе възродени“. Днес, усещането е различно. Спомням си за миналите празници, но не с носталгия. Виждам края на моята малка пътека до големия път на това училище. Да съм част от неговия живот, да дишам толкова години с неговия ритъм, да усещам всеки ден неговия пулс е шанс и неоценим дар от съдбата. Моето училище като ученичка стана тази година на 80 години. Ако го наричам мое, ако мисля, че съм била незначителна част от него, то е защото то остави неизлечими следи у мен. Не бих посмяла да нарека училище „Кирил и Методий“ в Париж мое, но съм с усещането, че съм дала нещо от себе си. И денят, в който няма да присъствам на първия учебен ден, нито на коледното тържество, нито на 24 май, няма да е носталгичен. Защото училището ще е в добри ръце. В ръцете на хора, които ще искат и ще продължават да дишат с неговия ритъм, да усещат неговия пулс и да бъдат част от него. Истински щастливци.

А може би, това ще сте вие? Пожелавам ви го!

Даниела Петкова

